U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **S. O.**, zastoupeného Mgr. Markem Janstou, advokátem se sídlem v Mladé Boleslavi, Palackého 267, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 2. 2007, č. j. 63 Az 13/2006 – 18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 7. 2. 2006, č. j. OAM-76/VL-20-08-2006, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů

či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel namítá, že krajský soud v rámci provádění dokazování věnoval pouze minimální pozornost vlastnímu obsahu žaloby, zejména zcela pominul prověření a posouzení skutečností, které se týkaly jeho pronásledování na území Ukrajiny, a omezil se jen na konstatování skutečností, které nemají konkrétní vztah k osobě stěžovatele. Stěžovatel dále uvádí, že krajský soud při hodnocení důkazů zcela pominul faktický stav ochrany lidských práv a dodržování zákonnosti na Ukrajině. Krajský soud bez předchozího prověření skutečného stavu věci pominul výpověď stěžovatele i jeho manželky, kteří ve vzájemné shodě od samého počátku jejich azylového řízení uvedli, že byli před svým nuceným odchodem z Ukrajiny vystaveni opakovanému nátlaku policejních složek, kdy jim bylo vyhrožováno fyzickou likvidací v případě, že nebudou odvádět ze svého zisku, který získali z podnikatelské činnosti, „výpalné“ ve prospěch policie. Za dané situace nebylo možné se obrátit za účelem ochrany jejich práv na státní orgány, neboť ty vystupovaly v dané věci zcela účelově a to proti zájmům stěžovatele. Krajský soud pouze obecně odkázal na ustanovení zákona o azylu, aniž by konkrétně uvedl důvody, pro které se žalobě stěžovatele nevyhovělo. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že krajský soud zcela ignoroval obsah ustálené judikatury v oblasti lidských práv, zejména rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z roku 1991 a ve věci Vilvarajah z roku 1991. Stěžovatel se též domnívá, že v jeho případě jsou splněny zákonné předpoklady pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu.

S těmito námitkami stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a naopak je považuje za nepřípadné, neboť, jak vyplývá z judikatury tohoto soudu (např. z rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, či rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 7 Azs 52/2003 - 44, www.nssoud.cz), zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12, resp. § 14 citovaného zákona. Krajský soud posoudí toliko, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy, a to ve vztahu k ust. § 16 odst. 1 písm. g) citovaného zákona. Z výše citovaného proto vyplývá, že vzhledem ke skutečnosti, že všechny výše uvedené námitky stěžovatele se týkaly azylových důvodů uvedených v ust. § 12, resp. § 14 citovaného zákona a s tím souvisejícího neprovedeného dokazování ve vztahu k těmto skutečnostem, jsou bezpředmětné. I přesto Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz. kde se zabýval vztahem rozhodování dle ust. § 16 zákona o azylu a dle ust. § 12, 13 a 14 cit. zákona, a dále na rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, v němž byla řešena otázka pronásledování soukromými osobami. Výše uváděná judikatura Evropského soudu pro lidská práva pak na danou věc vůbec nedopadá, neboť se týká porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod v souvislosti s vyhoštěním žadatele o azyl.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu